

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
 „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

Comitetul de redacție:

Ion Kalinderu

P. Carboviceanu
 C. Radulescu-Motru
 G. Coșbuc
 J. Otescu
 P. Dulfu

Colonel P. V. Năsturel
 G. Adamescu
 V. S. Moga
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu

Const. C. Popovici-Tască.

SUMARUL : Colonel Năsturel, Stégul și Stema României. — O circulară. — Toma Dicescu, Pustnicul. — Christea N. Tapu, Cântec din bătrâni. — Ar. C. Murgescu, Obiceiuri rele. — Mulțumire. — Gh. Adamescu, Regenerarea poporului român. — N. C., O serbare școlară. — P. G..., P. S. Silvestru, Episcop de Huși. — Horia Petra Petrescu, Ocuparea Berlinului. — Irimia Popescu, Calul schiop pus în treapăt. — I. Costin, Industria Casnică. — George N. Băneescu, Beția la sat. — Moș-Negu, Epurele de câmp. — Cronica Săptămânii. — Poșta redacției. — Poșta administrației.

Ilustrațiuni : Medalia comemorativă dată la 1860 ostașilor carei au luat parte la lupta din Délul Spierei în anul 1848. — P. S. Silvestru, Episcopul de Huși — Tărânce țesând la rășboiu. — Port țărănesc din regiunea șesului — Epure de câmp.

PURNISORUL CURȚII

RECOMPENSE OBTINUTE :

- 4 Diplome de onoare
- 19 Medalii de aur
- 1 Grand Prix
- 1 Afară de concurs

MEMBRU JURIULUI

Medalie de argint la Exp.
Univers. Paris 1900.

Cea mai mare recompensă
decernată conservelor străine.

FABRICA DE CONSERVE STAICOVICI

Ca și în anii trecuți vă oferă anul acesta produsele sale de legume, precum: **Mazăre, Fasole, Bame, Ghiveci, Pătlașele vinete, Fasole țucăară și Ardei copti** în cutie de $\frac{1}{2}$ kilo cu prețul de **Lei 5,75**, colecția de **10 cutii**, din care voiți să alegeți. Transportul gratis pînă la gară sau comuna D-vastră. Plata în ramburs.

Fiind siguri că în tot-d'a-una ați fost mulțumiți de calitate și preț, avem speranța că și anul acesta ne veți onora cu comanda D-văstre, mai cu seamă că anul acesta am redus prețurile cu 12% în raport cu anul trecut.

Comanda se adresează

D. STAICOVICI

Strada Regală, 11.

Deslușiri pentru D-nii abonați.

Rugăm pe abonații noștri cari sînt achitați pe anul al III-lea și au fost suprimați fără cererea lor, să ne comunice când au achitat abonamentul ca în cas de eróre să putem îndreptă, iar de au încredințat altor persoane costul, iarăși să ne comunice, arătându-ne *precis*, numele, funcția și domiciliul acelor persoane.

Mai rugăm pe toți d-nii abonați cari și-au schimbat sau își vor schimba domiciliile să ne comunice noua lor adresă, arătând neapărat unde au primit revista în trecut.

Abonații ce ne trimit banii, să scrie pe dosul cotorului mandatului deslușit pe ce timp trimete abonamentul; iar dacă cere abonamentul din nou, să scrie deslușit numele și comuna pe cotor. Ceii ce trimit și pentru alți abonați, să puie deslușit pe cotorul mandatului numele și comuna în care locuiesc fie-care abonat.

În cas când unui abonat nu i se aduce revista cel mult a treia și după Duminică, să reclame oficiului poștal prin care primesce și de nu e satisfăcut să ne reclame nouă. Aceiași lucru să-l facă și când li se aduce revista neregulat.

Numerile ce n'ar fi fost primite la apariție și nu ne vor fi reclamate cel mult în 15 zile de la data lor, sub nici un cuvînt nu se vor mai trimite.

Tirajul revistei fiind redus numai la numărul abonaților și rezervându-ne numai un număr foarte restrîns de colecții, rugăm cu insistență pe d-nii abonați a ține socotelă de avîsul nostru, în interesul d-niilor lor.

Abonații neachitați încă și cari ar dorî să continue abonamentul în anul al IV-lea, să se grăbescă a achita pentru a li se puté da și numerile din urmă, să scrie însă pe cotorul mandatului că voesc a continua abonamentul. Asemenea și cei-ce au achitat pe anii din urmă, să ne încunoscii-țeze dacă doresc a li se trimite revista și pe anul curent.

STÉGUL ȘI STEMĂ ROMÂNIEI

Periôda Convențională

Convențiunea de la Paris închieetă la 7/19 August 1858 (9 muharrem 1275) la articolul 45 dice :

«Oștirile ambelor Țări vor păstră stégurile lor actuale; dar aceste stéguri vor purtă, în viitor, o «banderolă de colóre albastră, conform cu modelul alăturat «la presenta Convențiune» (2).

Ce fel erau «stégurile actuale» despre care vorbesce sus numita Convențiune? Cu alte cuvinte: care erau colorile naționale ale Valachiei și care ale Moldovei la 1858?

Este probabil, — ași puté dice chiar este sigur, — că Convențiunea se referă la colorile stabilite la 1832 prin *Regulamentele organice* ale Principatelor, pentru stegulețele lăncilor călărimii, adică *albastru și galben* pentru Valachia și *albastru și roșiu* pentru Moldova. Aceste colorii nu sunt arătate a fi ale stégurilor ostășesci.

Ce fel erau acele stéguri ostășesci?

Din studiul ce am întreprins, resultă că, până acum, nu putem spune cu siguranță care să fi fost, înainte de 1834, colorile naționale ale ambelor Principate; dér, în altă parte, am demonstrat că stemele au fost continuu:

Capul de bour pentru Moldova și

Aquila neagră pentru Valachia.

De la 1834 pînă la 1859 colorile *par* a fi fost:

albastru și roșiu pentru Moldova

albastru și galben pentru Valachia, ba și *tricolor*.

Sub Domnia lui Cuza, *Principatele Unite* adoptară *tricolorul: albastru, galben și roșiu*. La acesta nu ar fi nimic de dis, deca n'ar fi lipsa de indicațiunii cu privire la ordinea sa și dispozițiunea acestor colorii. Nimeni nu s'a gândit din vreme la acest lucru de căpetenie, dar când sosi momentul să se comande fabricantului drapelele pentru armată, a trebuit să i se spună cam ast-fel: — pune colorile orizontale cu roșiu sus, galben la mijloc și albastru jos...

În schimb însă a-tot-sciutorii, din nesciință sa și cu precauțare, au făurit *legenda contopirii colorilor* Principatelor întocmai cum la 1872 tot ei *descoperiră* și isbutiră a introduce chiar în lege că: *în semn de vasalitate*, lei susținători, ai scutului României, trebuie să aibă *códele băgate*

(1) Modelul despre care este vorba, nu există în lucrarea baronului de Testa: *Recueil des Traités de la Porte Ottomane avec les Puissances étrangères*. Tome V. pag 300. Paris 1882; el însă se vede pe vechile stéguri vârsate la Museul Arsenalului Armatei.

pe după picior!? Și când demonstrezi că acesta este o erezie științifică și o înjosire gratuită, ți-se răspunde: — Ce? eu sunt specialist? Așa am auzit, așa o spun și eu! sau: — O da! cum am cumpărat-o! Recunoscem că legenda celor cu «contopirea colorilor» are mai multe șanse favorabile de cât aceia a celor cu *códele leilor* care este absolut ridicolă (1). Vorba este: legende sunt și una și alta și cată să fie dărâmate.

Pentru a judecă ómenii și faptele lor trebuie, a ȓis un mare cugătător (Montesquieu), să ținem sémă de prejudecățile timpului lor.

Drapelul *Libertăței*, — tricolorul, — fâlfăia încă înaintea ochilor minții celor ce reușise să realizeze dorința românilor: *Unirea*. Acéstă unire eră de fapt efectuată. Colorile de la 1834 veniră, ca nisce șanse favorabile, să confirme că tricolorul = Unirea, sub umbra aripelor Libertăței. Toți aũ fost mulțămiți!

Intr'o țară ca și într'o societate puțin cultă, nimic nu prinde mai lesne și mai iute rădăcină ca *legenda*, fiind-că din lipsa de cultură rezultă lipsa controlului: toți iaũ drept «pâine caldă» ceia-ce li se povesteste, căci nu de gēba a ȓis Românul: «*în țara orbilor chiorul este împērat*». Neputēnd dēr deosebī caprele de oi, sau presupțiunea de știință, nu se puteă luptă incultul în potriva legendei. Și cu atât mai mult el credeă cu cât, mai ales, se întâmplă «să se cam potrivēscă», adică să aibă și șanse favorabile. Aȓi, știința dărâmă legendele, servindu-se de arma puternică a criticei.

Destul cu presupțiunile, cu banalitățile și cu erorile, căci acestea nu pot probă de cât pasiune, ignoranță sau rea-credință. Adevērului să-i lăsăm calea, iar preferințelor sau antipatiilor să le punem piedici.

Până aȓi, cestiunea nu a fost pusă în mod limpede; a lăsă *legendele* să-și facă drumul ar fi a dă urmașilor noștri pré mult de muncă, ar fi póte a-i pune în imposibilitate să afle realitatea. Abiă trecū în jumătate de secul peste cestiune și iață că greū mai putem abiă găsi printre contimporani, nu ca să ne lumineze, nu aũ dat ei atențiune la asemenea lucruri, dar măcar să ne călăuzēscă!

Cestiunea este dēr următórea:

- a) Ce colorī și ce steme aũ avut țările înainte de Unire?
- b) Tricolorul represintă el întrunirea sau contopirea colorilor Principatelor?
- c) Care este stema României?

In «*Albina*» nu vom răspunde de cât la aceste din urmă două puncte.

Afirmăm din capul locului, pînă vom putē demonstra, că *legenda* contopirei colorilor este puțin plausibilă.

(1) Am demonstrat acéstă în a noastră «*Stema României*».

În adevăr, nu se demonstrează că înainte de «Regulamentul organic» Moldova ar fi purtat *albastru și roșiu*, iar Muntenia *albastru și galben*; apoi ca să fie stabilit că tricolorul ar simboliza contopirea colorilor trebuie să implicăm neapăsătormente ideea făptuirii *Unirii*.

Apoi noi știm că, *Unirea*, fie numai *personală*, se realizează la 5 și 24 Ianuarie 1859. Atunci, cum «în dimineața zilei de 14 Iunie 1848 se adunară boerii cei bătrâni la «prea sfinția Sa părintele Mitropolitul Atunci preșfinția Sa ieși la balcon cu crucea în mână, bine-cuvîntă poporul și sărută *stindardul tricolor*...? (1).»

În ziua sfințirii stégurilor, Marți 15 Iunie 1848, pe câmpul Libertății, după discursul rostit de reprezentantul «*guvernului vremelnicesc*» (provisoriu) urmă «sfința slujbă și sfințirea *stégurilor tricolore* (2), care purtau devisa: *dreptate, frăție*».

Stégurile eretice destinate *Gwardiei naționale* al cărui șef, la București, fusese ales Scarlat Kretzulescu.

Aceste drapele *tricolore* există și azi în Museul Arsenalului Armatei din Délul Spirei, ele mărturisesc deci că legenda este neîntemeiată.

Adoptarea *tricolorului*, la 1848, nu se poate explica de cât numai prin prejudecățile care stăpâneau capetele *revoluționarilor*: adăpați la isvoarele dătătoare de lumină și de viață ale incomparabilului oraș, — Paris, — ei adoptară drapelul Franței ca fiind talismanul sau simbolul Liberalismului. Însă, fiindcă nu putem lua chiar colorile Franței, ori și cât de «soră mare» ne eră și ne este, au înlocuit *albul* prin *galben*, știut fiind că atât unul cât și cel-l'alt sunt, în *Eraldică*, *metale* iar nu smalturi (*émaux*) sevă colorii.

După 1848, adică după guvernul vremelnicesc, urmecă în Muntenia Barbu Știrbei, iar în Moldova Gr. Al. Ghika de la 1849—1856. După aceștia vine «*Căimăcămia*» și, în fine, la 1859, Colonelul Alexandru Ion Cuza fu ales Domn în ambele Principate (5 Ianuarie în Moldova, 24 Ianuarie în Muntenia).

Un decret domnesc, dat din București la 24 Mai 1860, sancționează proiectul de lege relativ la recompensa ostașilor care au luat parte la lupta din 13 Septembrie 1848. Acest proiect de lege la art. 3 țice:

«Ostașilor de ori-ce grad, care au participat în țisa luptă, să li se deă câte o medalie comemorativă spre a o purta atașată printr'o cordelă *tricoloră* (3).

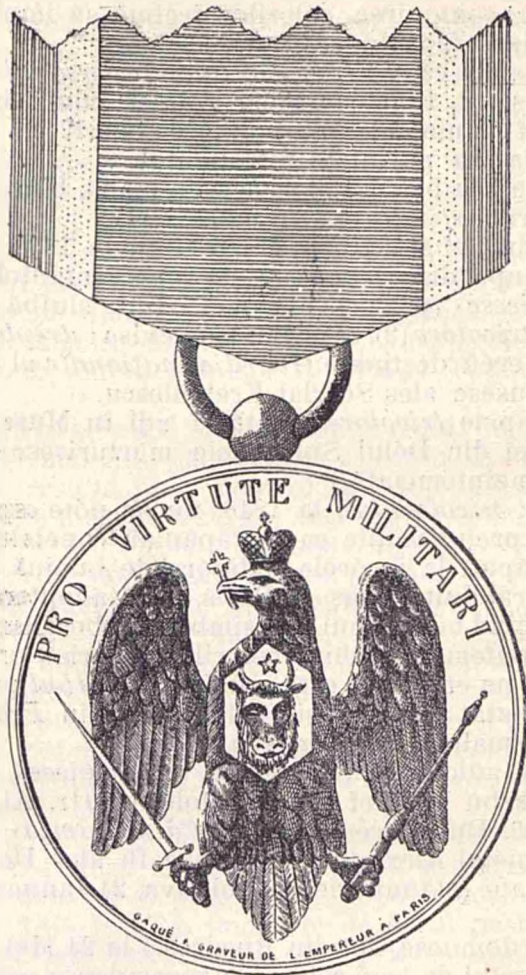
«Medalia să fie de bronz de 2 c. m. în diametru, pe o parte să aibă data în relief: *13 Septembrie 1848. Délul Spirei*; iar pe de alta să fie gravată tot în relief, Aquila (este scris

(1) *Pruncul român*, No. 2, Joi la 17 Iunie 1848. pag. 7.

(2) *ibid.* pag. 12.

(3) *Monitorul Oștei* 1860. Anul I. No. 20. pag. 305.

«*Vulturul*» cu capul de Bour (este scris zimbru) pe piept în «un scut deosebit cu înscricțiunea: *Pro virtute militari*»

Ce-a împins pe Alesul națiunei, abia un an de la suirea Lui pe tron, să se gândească la cordela *tricoloră*? Unirea eră numai *personală*, deci țările erau tot despărțite având fiecare drapelul și guvernul ei. De alt-fel «capul de bour gravat pe pieptul Aquilei» arată că acel «scut deosebit» eră un *peste-tot* care conținea *armele* Domnitorului intocmai ca *peste totul* din Stema României de ađi, care arată *armele* Casei de Hohenzollern.

Ce colorî contopesce dăr Domnitorul Cuza în *tricolorul* cordelei medaliei?

Când, în 1860, veni la ordinea zilei cestiunea drapelului Principatelor-Unite, n'aveau ei orè, Domnitor și sfetnic, idei preconcepte, preferințe pentru tricolor? Apoi Moldova, ar fi admis ea numai stégul Munteniei de la 1848 ca să simbolescizeze Unirea?

Se găsi un mijloc de a mulțami pe tótă lumea și acel mijloc fù interpretarea saü mai bine dis legenda contopirei colorilor, legendă înlesnită și de împrejurarea potrivirei colorilor *admise atunci* a fi ale țarilor ce se luptau pentru unire!

Cum-că tricolorul nu rezultă din contopirea colorilor Principatelor acésta ne-o afirmă și rëposatul Mihail Kogălnicënu, și împreună cu el toți delegații secțiunilor *Adunării deputaților*, în ședința de la 26 Martie 1867.

În adevër, d niü Cesar Boliac, Dimitrie Brätianu, Constantin Grigorescu, Ion Leca, Nic. Golescu și George Cantacuzino, prin graiul lui Mih. Kogălniceanu, raportor, dic: drapelul «tricolor cum este astă-đi nu este (precum pretinde ministrul) *drapelul Unirii principatelor*. El este un ce mai mult: «el este însuși drapelul naționalității române din tóte țările «locuite de Români».

Da, evident, după 1867 tricolorul: albastru la rădăcină (lângă prăjină) galbenul la mijloc și roșiul fâlfâind, represintă și va represintă drapelul naționalității române din tóte țările locuite de Români; dar vorba este: de la 1859 pînă la 1866 el nu a represintat de cât ceia-ce represintă la 1848: *libertate, dreptate, frăție*. Și, ca o șansă favorabilă în mai mult este, Nicolae Golescu, delegatul secțiunei a Vl-a, care de și cade de acord cu cei-l-alti, totuși nu se îndură de ceia-ce îi eră atât de scump: el propune amendamentul ca colorile să fie aședate *cum eră în anul 1848!*

Dar, despre drapelul «constituțional» ne vom ocupă mai departe.

(Va urma).

Colonel Năsturel.

O circulară.

D-l Ministru al cultelor și instrucțiunii publice a adresat învățătorilor din întréga țară o circulară în care se spune despre revista noastră următóarele:

În revista «Albina» No. 5 din 29 Octombree, s'a publicat o predică bine simțită și fórte instructivă de un d n teolog Victor Puiu. Vë facem atent asupra predicilor de acest gen, ce se publică în revista «Albina» și vë rugăm ca, după ce veți luă înțelegere cu preotul comunei, să le citiți înaintea sătenilor.

Suntem siguri că d-vóstră, care împreună cu preotul, sînteți chemați să contribuiți la luminarea poporului și la îndrumarea lui spre

bine, veți profita și de această ocaziune ca să aduceți un serviciu țării.

Scim că revista «Albina» e foarte răspândită printre învățătorii și se află și la toate bibliotecile rurale, așa că dacă d-vastră nu sunteți printre abonații ei, vă puteți servi cu exemplarele ce se găsesc la bibliotecă.

PUSTNICUL

Sînt mulți, mulți ani de când trăia pe un plaiu singuratec un venerabil bătrîn pustnic.

Mult încercat de sîrtă, după perderi dureroase se retrăsese în această singurătate să-și petrecă restul vieții în post și'n închinăciune. Dar oamenii îl găsiră și aci, căci nu voia să fie lipsiți de înțelepciunea lui, și nici unul să-i fi fost sufletul cât de mahnit sau turburat, nu se întorcea de la pustnic fără sfat și mîngăere.

Toți din prejur îl iubiau și-l socotiau ca pe un sfînt. De și se lipsise de tot ce-i fusese mai scump pe lume, totuși iubirea către o ființă pămîntescă îi eră o nevoie dulce inimei sale, și de aceea obicinuia să țină adesea-ori: «Aci în singurătatea mea am doi copii: unul, care vorbește, și altul mut.» Copila care vorbea eră Maria, mica fată a unui vier bogat din vecinătate, care cu gingășia copilărescă ținea la bătrîn și venia adesea alergînd pe potecuța singuratecă a pădurei, să vadă pe evlaviosul părinte și să se jöce pe lingă el. Copilul mut eră un stejar înalt și frumos, care cu crîngile sale acoperia și apăra coliba pustnicului. Mult își iubiă el copilașii, cari erau o dulce mîngăere pentru el. Vorbele naive ale fetei îl înveseliau, el semăna cuvinte bune în inima ei, învățînd-o și făcîndu-i cunoscută bunătatea și înțelepciunea lui Dumnezeu, prin totul ce o înconjură. Cu îngrijirea părintescă cîta și de stejar: în timpul secetos al verii aducea cu greutate apa din vale să-i răcorască rădăcinile, hrănea și proteja păsările ce cloceau în crengile lui și prin rugăciunile sale oprea securea ce voia să răpescă viața frumosului copac.

«Înverdesce mereu, fiul meu, și crește voinic, ținea atunci bătrînul, înconjurînd duios cu brațele pe iubitul său fiu.

«Eü pricepe frînățul ramurilor și frunzelor tale, tu preamăresci și laudă de bucurie pe Domnul, și eü te voiü apără pînă îmi vei umbri mormîntul meu».

După o iarnă lungă și aspră care acoperise munții cu zăpadă, se ivi deodată o moină mare în cînt curenți năpraznici de apă vijiau spre vale făcînd multe stricăciuni.

«Ah, bietul pustnic, dicea într'o diminéță tatăl Mariei, n'o să-l mai vedem nici odată. Din via mea vęd și acum cum curg apele spre locuința lui și cum copacii staū în apă pînă în vîrful crăcilor!»

Maria plîngea și ruga fierbinte pe tatăl ei să vie în ajutorul bătrânului; dar eră cu neputință și póte chiar eră prea târziū, căci valurile spumegóse trecuseră peste coliba lui.

Dar ca prin minune pustnicul scăpase! Nu însă prin ajutorul omului, nu!

Fiul sēu voinic il ținuse în brațele sale d'asupra valurilor. Când a început apa să crească, pustnicul se urcase pe acoperișul colibei, luând cu sine merindele ce le mai avea. Și când apa ajunsese și aci, se refugiasc în crăngile de sus ale stejarului, care de și sgduit de puterea apei, resista puternic, pe când alți arbori vecini erau desrădăcinați și luați de curentul apei.

Trecură trei zile pînă se scurse apa; trei zile bătrânul trebuia să stea printre crăngi, hrînindu-se cu puținele merinde ce le luase cu sine în grabă. Aprópe fără viață se coborî a patra zi și cădū pe pămîntul umed, așteptându-și mórtea. Dar ingerul mântuitor sbură în ajutorul lui. Mica Maria neavënd odihnă acasă, alergă în fuga mare prin pădurea încă udă și noroiósă să vadă ce s'a întâmplat iubitului bētrân. De și tatăl ei îi spusese că n'o să-l mai găsescă, ea tot luase într'un coșuleț de-ale mănăcării și-l scăpă ast-fel de mórtea ce-l amenința.

Pustnicul într'o rugăciune fierbinte mulțumì lui Dumnezeu pentru salvarea vieței sale și cu sufletul înduioșat pronunță bine-cuvîntarea sa asupra copiilor sēi, pe cari Domnul i-a ales să-l scape de o peire sigură.

Intărit prin mănăcare și bētură și condus de Maria merse la casa vierului unde rămase pînă putea să locuiască iarăși în locuința lui singuratică.

(Va urma).

Toma Dicescu.

Profesor.

Din popor.

CÂNTEC DIN BĂTRÂNÌ

Fóe verde sălcioră,
Rēmăi pustie de țară
Căci eū es din tine-afară.
Es afară 'ncep a plînge,
Jalea de codru m'ajunge.
— Cine-i streinel ca mine?!
Numai mierla din pădure.
Nici aceea nu-ī streină,
Căci are de-o soțioră,

Pe négra privighetóre,
Cântă séra pe rēcóre
Și deșteptă trecătóre.
Și nici asta nu-ī streină
Că-și are de-un frățior,
Pe cucul cel gălbior,
Cântă diminéța'n zori,
Și deșteptă călătorì.

Christea N. Tapu.

OBICEIURI RELE

(Note din viața țărănească).

Orî cine a petrecut cât-va timp la țară, în mijlocul sătenu-
lului, chiar fără să vré i-s'a prezentat dese-ori ocași-
nea de a observă, obiceiul cel au țăraniî de a lăsă să
beă, din cofele cu apă, pe orî-cine ar întâlnî în cale:
cunoscut sau necunoscut, din satul lui sau de aiurea. Si
mai ales când stăpâna cofelor e «juna Rodică», fără sete chiar
mulți vor dorî să beă, și liberi sînt.

Faptul acesta deși arată un sentiment de bună-voință, deși pare
a reflectă o notă distinctă în caracterul țeranului român; totuși
după spusele igienistilor, bine ar fi dacă arî fi mai puțin bine-
voitor, când e vorba de a-și face rău ori să facă rău altuia.

În adevăr cine pôte să-l asigure că cel care a bătut din cofă —
drept mulțămire — n'a lăsat în apă, — care e un mediu favorabil
transmiterei bacteriilor — microbii vr'unei grósnice bóle, sau din
contră, odată cu satisfacerea acestei trebuințe naturale, n'a că-
pătat «o moșie», care mai curînd sau mai târziu, să-l aducă în
așa stare, în cât ultimul léc, să-l prevadă într'o «sapă și-o lopată».

Iată un cas, care mi-a atras atențiunea de a observa mai de-
aprope viața țărănească:

Într'un sat, copiii erau bolnavi de angină difterică.

O femeie, mamă a trei copii, tustrei bolnavi, veniă cu cofele
pline cu apă. Pe drum e întâmpinată de un om cam în vîrstă
și un copilăș, care cere să beă și ea le dă. Orî-cine-și pôte în-
chipui că copilul acesta a căpătat și el angină.

Fără a mai intră în amănunte, voiú trece la nunta țărănească,
unde pe lîngă cânt și joc, *plosca nu lipsesce*. De datorîa nunului
mare, se scie că este să umble printre nuntași îmbiindu-î, ca
să ureze viață lungă și fericită tinerilor, numai când are «dră-
gălașa ploscă» în mână. Și dacă ne închipuim că la o nuntă țé-
rănească, ar venî, nu după cum dice poetul:

«Din munți și văi, de peste țeri
Din larg cuprins de multe mări
Nuntași din nouă-deci de țeri»

ci numai din câte-va sate din împrejurimî și totuși ar trebui să
ne înspăimîntăm!

Cine pôte tăgădui óre, că printre nuntași nu se găsesc mulți
ftisici, sifilitici, etc!

Halal cinste!

Fie-căruia, cred că îi este prea cunoscut faptul, că la masa țé-
ranului nu se găsesce de cât o singură strachină, pusă la mij-
locul mesei, din care mănâncă toți cu lingurele, carî adesea-s
mai puține de cât numărul mesenilor.

Lucrul e rău, căci multe bóle rele se pot trece de la unul la
altul.

Rău este și obiceiul de se săruta în gură, căci gura e un fel
de magazie de microbi, unde se găsesc microbii tuturilor bólelor!

În legătură cu acésta, obiceiul de a sărută mîna chiar, nu e

bun. Un d-n dr. vorbește pe larg despre urmările acestui obicei, conchidând că ar fi bine numai să șicem, nu însă să făptuim disele.

E de observat apoi obiceiul ce-l au mamele de a mestecă alimentele micului copilăș, care în lipsa dinților n'ar trebui hrănit de cât cu lapte, primul aliment pentru noul născut. Că faptul hrănirii copilului cu alte alimente, în afară de lapte, mai'nainte de vremea anumită, e dăunător sănătății copilului, las celor în drept să vorbescă, căci vor fi ascultați mai cu credință și credința dă puterea.

În trecăt pot spune numai că, odată cu alimentele mestecate, mama introduce în organismul fraged al micului ei copil, o sumă de microbi de care gura sa abundă, cari nu pot de cât să doboré mica ființă.

Obiceiul de a scuipe pe jos, cât și contrarul de a negliși saliva destul de frequent mai ales la oraș — sunt de natură vrednică de criticat.

În cazul întâiu scuipeând pe jos microbii diferitelor bóle, în special ai tuberculosei, fiind dați afară, nu după mult timp se ridică plutind în aerul pe care-l respirăm.

În cazul al doilea, după cât ne asigură doctorii, saliva și alte materii stricate ala gurei, înghițite vatămă stomacul, care nu ne mai pôte hrăni bine și deci slăbim; fiind slab, bólele ușor se pot împrieteni cu noi.

S'a întâmplat, că o «jigodie» sau «turbare de câine» — că să mă servesc de propria-i expresie — să bea din cofa cu apă a sântului nostru. În acest caz, ce face el? cred că știți: varsă puțină jos și apoi bea

Ce obicei pôte fi óre mai periculos ca acesta, când e bine constatat faptul, că multe bóle le contractéză omul de la animalele înconjurătore și în special de la câini și pisici! E destul să fi cădút în apă numai câte-va picături din balele unui câne turbat — atâta numai că bolnavii de turbare au oróre de apă — pentru ca să fie în stare a infecta pe cel care béuse.

Casuri se întâmplă adesea: i-a venit așa... din apă... d-le, vai de noi, șice țaranul ridicând din umeri.

Obiceiul de-a-și depune materiile devenite în urmă vătămătore corpului, pe la spatele casei, prin grădini sau prin șanțuri, e dăunător sănătății.

Aceste materii, cari conțin adesea germenele unei ființe vii, pulverizându-se sunt luate de vânt și depuse pe legumele cu cari se hrănesc sau sunt luate de curentul apelor, cari de multe ori câte puțin se scurg în fântânile de unde iau ei apă.

Chiar și din punctul de vedere moral lipsa latrinelor, însemnă un regres.

.....

Mă opresc, de-ocamdată, la aceste câte-vă pilde de obiceiuri rele, cari au — consecințe funeste pentru vigórea și vitalitatea claselor muncitóre.

În vederea desrădăcinării obiceiurilor de felul celor deja expuse, de datoria omului luminat, înarmat de iubirea de neam, este să semnaleză relele urmări ale obiceiurilor, unele inofensive la prima vedere.

Pentru acésta, învătători, au și dat semnalul luptei; dar

din nefericire, rezultatele n'au corespuns așteptărilor: o opoziție îndârjită au întâmpinat mai ales din partea țărancei române, care cu sfințenie păstrează ceea-ce a apucat din moși-strămoși.

În acest punct e curios faptul, că tocmai în acest instinct de a conserva atât de pronunțat la mama din popor, residă pe lângă partea rea și cea bună.

În adevăr, dacă și pătura țărănească s'ar fi lepădat de filosofia, poesia, datinele, obiceiurile și chiar limba, cu aceeași ușurință cu care au renunțat straturile de sus ale societății noastre, cine știe dacă astăzi am fi mai știut: ce am fost, ce suntem, unde mergem, care este chemarea noastră ca popor!

Dar dacă de admirat este acest instinct în partea lui cea bună, câtuși de puțin nu trebuie întârziată lupta îndreptată în potruva conservării obiceiurilor, deprinderilor vătămătoare din ori-ce punct de vedere și sub ori-ce formă.

La început succesul va fi îndoielnic; totuși în cele din urmă convingându-se că lupta n'are în vedere de cât numai binele lui, țăranul va cedă; căci dacă țăranul a devenit sceptic, neîncredător, se datorește acesta și diferitelor tipuri de speculanți ai conștiinței și ai pungei chiar.

În vederea realizării scopului acestui, un eficace mijloc ar fi: *tipărirea de mici broșure, în care în colorii cât mai vii dar totuși într'un limbaj—în totă accepția cuvintului—popular, să se descrie relele urmări ale practicării obiceiurilor de felul celor expuse.*

Aceste broșuri alcătuite de învățători, să fie împărțite gratis pe la sătenii, elevilor din școala de adulți, etc.

Cât privește cheltuețele ce ar reclama această modestă întreprindere, cred că lucrul n'ar fi tocmai imposibil de făcut, dacă s'ar prezenta lucrări complete și serioase.

Nu cred a închea mai bine articolul meu de cât cu aceste cuvinte, scrise de D-l Spiru Haret: «Învățătorii vor aduce cele mai mari servicii sătenilor, propagând și popularisând printre ei regulile cele mai simple de igienă și tot odată «să desrădăcinăm din mintea lui unele prejudeții (pot dice și obiceiuri) absurde», care-î sdruncină sănătatea. Căci «dacă chestia economică trebuie să fie obiect de principală preocupare pentru noi, nu mai puțin trebuie să ne îngrijim și de starea lui fizică, de sănătatea și de traiul lui».

Ar. C. Murgescu

Învățător, Slobozia R-Sărat.

MULȚUMIRE

D-l Răducanu Popescu învățător, aduce alăt în numele său cit și al sătenilor din cătunul Ferbinți-de-sus, căldurose mulțămiri d-nei General Arion care a dăruit bibliotecii școlii din acel cătun următoarele 9 cărți și anume:

- 1) Iniințarea Albinăritului de I. Kalinderu.
- 2) Două exemplare «Noțiuni din Economia Vitelor. — V. S. Brezenu.
- 3) Moștenirea Tronului României.
- 4) Raport asupra excursiunii silvice în Bucovina. — Fl. Davidescu.
- 5) Raport asupra expozițiunii jubulare din Viena. — « «
- 6) Cultura arborilor roditori. — D. G. Ionescu.
- 7) Cultura albinelor — Marin Petrescu.
- 8) Noțiuni populare asupra grădinelor de legume — I. Păsărenu.
- 9) Trei tablouri în mic represintând familia regală.

Regenerarea poporului român.

Domnul doctor V. Babeș, directorul institutului de bacteriologie, a ținut Duminică 26 Noiembrie o conferință la Ateneu despre *regenerarea poporului român*, în care a spus și multe lucruri interesante.

Poporul român cu greu dă înainte din multe pricini. E adevărat că, dacă te uiți numai la numărul născuților, îți vine să zici că nu stăm mai rău de cât multe state ale Europei. Observând mai de aproape lucrurile, vezi însă că născerile cele multe sînt cu deosebire ale Ovreilor. Românii noștri se înmulțesc mai puțin. Pînă aci n'ar fi încă rēul cel mare, dar este că din numărul copiilor mor foarte mulți. Este și alt-cevā: că multe bōle decimēză sau chinuesc populația noastră.

Acēsta se vede cu deosebire la sate. Aci avem și bōlele țārilor sārache și necivilisate, precum pelagra și malaria (frigurile de baltă); avem și bōlele țārilor bogate și prea civilisate, precum sifilisul și tuberculoza. La acestea se mai adaogă și alcoolismul.

Sciința modernă medicală are de țintă nu numai să vindece bōlele; dar și să le oprēscă a se ivi și a se întinde. Este o ramură a medicinei numită de obicei *sciința sanitară*, care are în special acest scop.

Pentru ca să isbutēscă însă sciința sanitară trebuie să fie aplicată de medici mulți și instruiți. Și tocmai acēsta lipsesce țāranimii nōstre. Lipsind ajutorul medicului, lipsind sātēnului cunoscințele igiene necesare, populația de la țară se ține cu îngrijirea cātor-vā babe sau moșnegi, în mare parte șarlatani.

Ast-fel fiind, e natural ca sātēnul să se descurajeze, să se slăbēscă, să se ruineze.

Și acolo unde țāranul nu e sdravān și sānātos la corp și la minte, acolo nu se pōte face progres, ori-cāt s'ar civilizā orașele.

Nouă ne pare bine că auđim un glas cu autoritate ca al d-rului Babeş, vorbind în favórea ţărănilor. Noi am început prin «Albina» lupta noastră cu acest crez: *ridicarea ţărănimii*. Am făcut puţin lucru, căci ne-au lipsit mijlócele; dar ne bucurăm că şi alţi ómeni pornesc luptă în aceeaşi direcţie ca noi.

Sfintă este cauza şi vrednică de cât mai multe sacrificii.

Gh. Adamescu.

0 serbare şcolară.

La Ateneul Român s'a dat o serbare şcolară de Gimnasiul «Şincaï» la 12 Noembrie.

Serbarea se deschide cu imnul regal cântat de corul Gimnasiului, sub conducerea distinsului maestru N. Bănulescu.

După aceea d-l profesor Gh. Adamescu işi desvoltă conferinţa sa: «Femeile din teatrul lui Alexandri».

Elevul Gheorghe Leca din cl. VI-a a executat pe vióră cu mult simţimint artistic Concert de Maurer şi Cadente de David.

Apoi corul mai execută «Marş regal» «Buciumul» şi «Drapelul».

Elevul Manea Ion din cl. VI a recetat «Cântec» de Coşbuc.

Elevul C. Popescu din cl. VI a recitat «Die Grenadiere» de Heine; precum şi elevul Spirescu G. din cl. V a recitat «La Charité» de Victor Hugo şi «Les Paysans» de Andre Theuriet.

Cunoscuţii artiştii Theodorescu şi Bărcănescu au executat «Duo de Mendelshon».

Drăguţa comedie a lui Alexandri «Arvinte şi Pepelea» a fost jucată bine de elevii V. Enescu şi I Stănescu din cl. VI.

Dialogul lui Boursault «La Rissole et Merlin» a fost recitată cu pricepere de elevii C. Popescu şi A. Garoescu din cl. VI.

Asaltul de scrimă dat de prea cunoscutul profesor de scrimă N. Bădescu cu un elev al său, a ținut destul de încordată atenţia publicului.

Serbarea s'a încheiat cu «Florica» cântec popular executat de cunoscuţii artiştii Theodorescu, Bărcănescu, Tănăsescu, Nicolescu, Ghimpeţeanu, I. Georgescu, Havrileţ, N. Popescu şi I. Petrişor.

N. C.

P. S. Silvestru, Episcop de Huși.

Cnunțăm cu cea mai mare durere încetarea din viață a P. S. Silvestru, episcop de Huși. Răposatul a fost unul din cei mai buni episcopi ai noștri. Eră un bărbat cult, muncitor, blând și devotat bisericii. Avea însușiri sufletești adevărat apostolice. Pierderea acestui episcop e cu atât mai simțită cu cât țara noastră cam suferă de bărbați devotați binelui obștesc.

Revista noastră regretă în deosebire morțea așa de timpurie a acestui bun Episcop căci eră unul din colaboratorii ei.

Acei cari au citit neîntrerupt «Albina» își aduc aminte de frumoasa scrisoare adresată unui învățător, care s'a publicat în anul I, cum și de predica populară publicată în anul al III-lea. Pe lângă acesta câte cuvinte frumoase nu ne adresă P. Sf. Sa și câte îndemnuri pline de foc patriotic. Să-i fie amintirea nepieritoare!

Publicăm aici și câte-vă date din viața P. Sf. Sale. S'a născut în anul 1838, luna Iulie în 16, în cătunul Pângărăciu, comuna Pângărați, județul Neamțu, din ómenii cu totul săraci. Studiile elementare le-a făcut în satul său și în orașul Piatra. Le-a continuat în urmă în mănăstirea Bisericanii sub privigherea călugărului Chesarie. În 1854, luna lui Aprilie în 4 a intrat în monachism primind numele de Silvestru. La data acesta plécă la Iași și intră în seminarul de la Socola, ale cărui cursuri le urmăzează între anii 1854 — 1862. Mai în urmă e trimis la Kiev spre a-și completa studiile teologice. Timp de 5 ani urmăzează cursurile Academice de aci și se întorce în țară cu titlul de licențiat în teologie. Ajunge profesor și director al seminarului Central din București, profesor și decan al facultății de teologie.

În 10 Decembre 1886 e ales Episcop de Huși.

Bun a fost ca profesor și director, bun a fost ca Episcop! El a umblat prin toate comunele Eparhiei

P. S. Silvestru, Episcopul de Huși.

sale propovăduind adevărurile evanghelice, care duc la fericire. Pretutindenî învăță, pretutindenî da sfa-turî folositoare.

P. S. Silvestru a lucrat și pe terenul literar. Din 1877 — 1885 a fost președintele redactor al revistei sf. Sinod «Biserica ortodoxă română,» în care a publicat studii religioase de o mare importanță. În ultimul moment al vieței chiar a lăsat prin viu graiū peste 4.000 lei ca să se termine tipărirea unei lucrări religioase pe care o tradusese dintr'o limbă străină.

Pe lângă toate acestea răposatul a fost și o inimă caritabilă. Multă lume s'a învrednicit de bunătățile sufletului său, dar mai cu seamă școlarii și studenții teologici. A întreținut studenți cu cheltuiala sa chiar la facultățile teologice streine.

Făcea toate acestea pentru că doria, ca biserica română să aibă cât mai mulți bărbați devotați și luminați; cât mai mulți bine-făcătorî ai poporului român. Și ca să se vadă mai luminos sufletul său cel bun și caritabil, amintesc că întréga sa avere a lăsat-o facultății de teologie din Bucuresci.

Iată un păstor vrednic al bisericii noastre a cărui viață trebuie să serviască tutulor ca pildă. A trăit pentru biserica și țara lui!

P. Sf. Silvestru a încetat din viață în ziua de 25 Noembre ora 9^{1/2} séra.

Dăm aici și chipul acestui bun păstor al bisericii române.

P. G...

CUGETĂRI

Faceți fericiți pe cei din jurul vostru, și-ați făcut prea mult pentru ei.

Dacă simțesci o tainică plăcere vedënd pe semenul tău că greșesce, nu ești mai bun de cât el.

Nu putem face bine la totă lumea, dar putem tot-d'a-una să fim bunî cu toți.

OCUPAREA BERLINULUI

DE

ALPHONSE DAUDET.

Eră în anul 1871.

Impreună cu doctorul Vauban înaintam pe la Champs Elisée. Zidurile găurite de granate, trotuarele de asfalt stricate, ne povesteau trista întâmplare a ocupării Parisului. Înaintea pieții rotunde de l'Etoile, doctorul stătu pe loc și arătă una dintre casele care apar atât de pompoase de-a dreapta și de-a stânga arcului de triumf.

«Observi cele patru ferestre închise, colo sus la balcon?» mă întrebă. «In primele zile ale lui August, ale teribilului August din anul trecut, care aduse atâta lipsă și nenorocire, fui chemat acolo din cauza unui acces de dambla, întâmplat colonelului Jouve.

Eră un quirasier de pe timpul imperiului, un om țifnos, plin de ambițiune și patriotism, care-și închirie la începutul războiului acest apartament cu balcon, știu pentru ce? Ca să potă privi mai bine intrarea triumfală a armatei noastre! Sărmanul bătrân auzise despre pierderea de la Weissenburg tocmai când se ridică de la masă. Indată ce țări numele «Napoleon» sub buletinul unei lupte pierdute, îl lovi damblaua.

Aflaiu pe fostul quirasier fără mișcare, ca lovit de măciucă, lungit pe covorul odăii de mâncare. In picioare putea să fie înalt, dar așa, lungit, îmi părû un uriaș. Trăsăturî nobile, dinți admirabili, păr mult, alb, buclat. De opt-șeci de ani de bătrân, părea abia de 60. Lîngă el îngenunchia plîngînd, nepoțica lui. Îi semănă. Dacă priveai pe amîndoi, fără de voie îți aduceai aminte de două medalii grecesci prețioase, cu același cap: una străveche, trăită și aspră; cea-laltă în prospătatea lucitoare a banului bătut de curînd, strălucitor și curat.

Durerea acestui copil mă atinse adînc. Tatăl și moșul ei fură soldați. Tatăl ei eră în război, în statul major al lui Mac-Mahon. Am liniștit-o cât am putut, dar în realitate aveam puțină speranță. Eră vorba aci de o dambla parțială, ceea ce la o etate de 80 de ani însemnăză ceva. Timp de trei zile bolnavul rămase nemîșcat și fără conștiință. Într'aceea veni și la Paris vestea despre lupta de la Wörts,—scii d-ta cu ce schimbare grozavă,— și timp de mai multe ore crezurăm cu toții într'o victorie strălucită. 20.000 de Prusieni morți, principele moștenitor prins. Dumne-deu scie prin ce minune sau fluid magnetic al aceluî entuziasm național, vestea pătrunsese și pînă la sărmanul surdomut, în întunecimea nesciinței sale; atâta este sigur că, mergînd în sêra aceea la patul lui, nu mai regăsiî pe același om. Ochiul îi eră limpede, limba mai ușoră. Putu să mă zîmbescă și gîngăvi de 2 orî:

«In-vin-ge-re!»

«Da, colonele, învingere mare.»

Și pe când îi dădeam informații mai de aproape despre reușita lui Mac Mahon, observai cum se înviorază și-î înviază fața.

Când îl părăsii, nepoța-i sta suspinând la ușe.

«E scăpat! i-am spus, și i-am strâns mâna. Nenorocita copilă abia cuteză să răspundă. Se aflase tocmai adevărul despre lupta de la Wörts: Mac-Mahon pus pe fugă, armata nimicită! Plângea gândind la tatăl ei. M'am temut de bătrân, căci o nouă sguduitură nu putea să suporte constituția lui. Ce eră de făcut? — să-î lăsăm bucuria, iluziunea, cari îi scăpase viața? — Atunci trebuie să mințim.

«Deci mint eu,» duse fata, și-și șterse ochii.

Strălucind de bucurie, păși apoi în odaia moșului său.

Ea luă asupra-și o sarcină grea. În zilele prime, se înțelege, eră încă ușor. Bunul bătrân se lăsă înșelat ca un copil. Dar cu sănătatea crescândă spiritul său se lăcea tot mai sprinten. Trebuia să-l întreții în continuu cu mișcarea armatei și să născocesci sciri de războiu pentru el. Îi și nopțe, sta frumoasa față lângă o hartă a Germaniei, puneă ici și colea stegulețe mici și tot de-odată-î făcea o campanie strălucită. Bazaine în marș spre Berlin, Trossard în Bavaria, Mac-Mahon la Marea Ostică. Se înțelege că am fost consultat și eu și că am ajutat după puteri. Mai mult susțineă invasiunea închipuită însuși bunicul. Fusesse cu Napoleon în Germania și putea deja să ne spună înainte toate: «Acuma vor merge în cutare loc, acuma se va întâmplă cutare lucru». Și în sfârșit eră foarte mândru că profețiile sale se împlinesc.

Puteam noi însă să-î cucerim orî-câte orașe, orî în câte bălți să învingem — nici odată pentru el nu eră destul de iute. Bătrânul nu se mai sătura. — Tot-d'a-una, când veniam la el, aflam despre o nouă învingere.

«Doctore, am ocupat Mainzul, îmi duse într'o zi fata cu un suris amar, iar înăuntru auzii un glas voios.

— Așa-î! Așa-î! În opt zile sîntem în Berlin!

Atunci Prusienii erau îndopărtați de Paris numai cu 8 zile de marș. Ne puserăm întrebarea, dacă nu ar fi mai bine, să-l ducem în provincie; dar în decursul călătoriei aspectul țării i-ar fi trădat totul, iar el îmi părea prea slab pentru ca să potă suportă adevărul. Am hotărât deci să rămână.

În ziua primă a asediului am mers foarte agitat la dînșii. Ca inima tuturor, așa și inima mea eră sdrobită, la ideia că porțile Parisului ar fi de-acum înainte închise, că lupta e deja înaintea porților și că șanțurile noastre ne-ar forma tot odată granița. Aflai pe bătrân în dispozițiunea cea mai bună, ședînd pe pat

— He he! îmi strigă, acum a început asediul!

Speriat mă uitai în ochii lui:

— Cum, colonele, scii acesta?

Nepoța-sa se întorse spre mine:

— De sigur, d-le doctor — asta este döră nouitatea—s'a început asediul Berlinului.

Ea spuneä lucrul acesta cosënd, cu un aer atât de nevinovat, atât de liniștit, în cât el nu bănuî cătuși de puțin.

Bétrânul nu putea auđi tunurile tortului; nu putea vedé Paris plin de mizerie, posomorât, fioros. De la ferésträ nu putea zäri de cât o parte din arcul de triumf.

Atmosfera acésta întregä de învingere și ocupare îl întärea cu mult mai mult, de cât înșeläciunea nösträ bländä în credința lui despre ocuparea Berlinului.

(Sfirșitul în No. viitor).

Horia Petra Petrescu
Brașov.

Calul schiop pus în treapät.

Upä cum un cal schiopätä de dinainte sau de dindärät, *capul și crupa lui*, fac öre cari mișcäri, cari ne îndrituiesc a spune de ce picior schiopätä acel cal.

Sä dïcem, de exemplu, că animalul ar schiopäta de piciorul drept de dinainte, atunci se va observa că *örî de câte örî se va sprîjinî pe piciorul bolnav, el va ridicä capul și gätul scoborändu-le la momentul rezemärei pe cel sänätos, stângul.*

Daca animalul schiopätä de un picior de dändärät, de dreptul de exemplu, *se va observa că capul și gätul se scobörä de câte örî se va sprîjinî pe piciorul stäng de dinainte, și că dacä schiopätä de stîngul dindärät, capul și gätul se vor scobörî la sprîjinirea pe dreptul dinainte.*

La schiopätura de dindärät, crupa face și ea öre-cari mișcäri, ast-fel de regulä se va observa că *la momentul sprîjinirei pe piciorul schiop nu se va scobörî*, cum se face în stare normalä, *de cât prea puțin*, și din conträ, *scobörärea ei va fi förte pronunțată, la sprîjinirea pe piciorul sänätos.*

Calul schiop, se mai cunösce că schiopätä de dinainte sau de dindärät, punändu-l sä mörögä pe un loc înclinat. Daca el schiopätä de dinainte, schiopätura se va märi când animalul scobörä; dacä schiopätä de dindärät schiopätura se märesce din conträ când animalul urcă.

Când punem animalul schiop sä mörögä în cerc, la cördä, se va vedé, că schiopätura se declarä mai bine când piciorul schiop se gäsescé înäuntrul cercului, și devine mai puțin pronunțată, când acel picior se gäsescé în afarä.

În fine când un cal schiopätä de douë piciorö de-odatä, de dreptul de dinainte și tot din aceiași parte de cel de din-

dărat de exemplu, acel cal pus să mērgă, și lăsat 6re-cum liber, se va vedē ca în mersul lui, nu va urmā o linie drēptă, ci va cāută într'o parte adică către partea sănăt6să, către stānga.

Irimia Popescu

Medic-veterinar.

Industria Casnică.

Pră vremuri când femeia romānă, începēnd de la clasa cea mai înaltă, pīnă la pătura de jos, cum s'ar dice, de la palat pīnă la colibă, întrebuiņtă vremea lucrānd pīnza. Astāđi vedem cā obiceiul strābun de clasa mai înaltă este total părăsit, iar la clasa de jos abia se menține ici colea ca o datină

Trebue să recun6scem cā industria casnică este de mare preț pentru țaranca romānă. Ea îi dă ocaziunea a întrebuiņtă vremea de iarnă când încetēză munca cāmpului; deprinde copilele de mici la lucru; prin întrebuiņtarea timpului sporesce cāstigul casei și stāpānul casei dă mai puținī banī afară. Rufăria lucrată în casă este mult mai frum6să și conservă portul național, pe cānd cea cumpērată din fabrici, pe lingă cā nu ține mult, mai contribuē a poci și împestrițā portul țărănesc; prin întrebuiņtarea timpului sporesce morala țărăncelor care le ține departe de multe pēcate.

Intrānd în timpul de iarnă într'o casă, unde fusul și furca stāu părăsite, unde nici bărbatul n'are vr'o industrie, ci cu toții consumă ca trāntorii com6ra adunată în timpul verei, ni se înfățișază o prīveliște tristă și chiar durer6să. Cu totul alt-fel ni se înfățișază casa unde, pe lingă totă concurența lucrurilor fabricate, s'a putut păstrā prin vrednicia romāncelor n6stre industria casnică. În asemenea casă mama și copilele se culcā târziū, se sc6la diminēta; una cu fusul alta cu depānatul, a treia cu țesutul, formēzā o prīveliște frum6să prin sīrguința și veselie ce se rēspāndesce în locuințā. Aci muerea este s6tā adevērată bărbatului prin muncă și păstrare. Familia fāră industria casnică se îmbracā prost, fāră gust și adese-orī sdrenț6să și murdară, pe cānd mama cu industria în casă se îmbracā atāt dīnsa cāt și familia bine și curat, cāci ajung parale și pe săpun. Mare greșală s'a făcut în acele ținuturi, unde cultura inului și cānepei s'a neglijat cāci în asemenea localități s'a încuibat lenea și trāndăvia, surorī dulci cu sārăcia.

În localitățile fāră industrie casnică se cheltuesc sume f6rte mari pentru îmbrăcămintele femeilor și totuși nu pot atinge trāinicia și frumusețea portului național. Tot în asemenea localități se încuibă luxul risipitor prin care țaran-

cele române abătându-se de la obiceiul străbun se fac` de rîs și glumă prin rochiile și pălăriile străine și pe cari nici nu le sciū îmbracă nici conservă. Vădend asemenea țărance, fără voe ne vine în minte fabula, când cióra încercă să se

Terance țesend la rășboi.

nfrumusețeze cu penele păunului. Înțelept și prețios sprijin dau preoții și învățătorii localităților unde prin sfat și exemple mențin industria casnică. Nu este lucru neînsemnat când un tată de familie este scutit a cumpără întręga rufărie din piață. În termen mijlociū un țaran ca tată de familie care are numai 4 copii, deci trebuie să îngrijiască de 6 membri ca să le cumpere rufăria, să zicem că ar da pe an numai 10 lei pentru unul; iată un capital de 60 lei care s'ar fi putut economisi pentru alte trebuințe în tot anul. Acestă cheltuială repetindu-se an de an consumă o parte din câștig, care în 10—20 ani ar fi o zestre destul de însemnată pentru copii.

Industria este o bine-facere atât din punct de vedere material cât și moral pentru țărani noștri. Femeile noastre care în tot-d'a-una seiu întrebuința vremea nu au ocaziune și prilej a se gândi la desfrâu și alte viții, ci din contră caută a folosi tot timpul ca să facă plăcere bărbatului și copiilor

Port țărănesc din regiunea șesului oltenesc.

prin munca și sirguința lor. Asemenea muere casnică priveghiază ca un înger păzitor asupra familiei, ca fie-care să pôtă fi îndestulat. Mai mult, îmbărbătează la muncă și sirguință pe toți ai săi.

Sătencele fără industrie casnică, oboseite de lene, trândăvie, caută fel de fel de distracții, cresc copiii leneși cari toți tind la traiu ușor, și dacă pot, își acoperă neajunsurile prin furțișag. De o parte nu muncesc, de alta ar avé.

dorul să trăiască bine; dar neavând din ce, se fac pungăși. În localitățile lipsite de industria casnică, cu statistica în mână, se poate dovedi că sînt dese faptele imorale și hoțiile.

Persónele însărcinate cu creșterea și educarea țăranilor trebuie să aibă în vedere creșterea: sufletescă și trupescă. Acest scop se poate ajunge mai ușor atunci când poporul este sprijinit și povățuit la întemeierea unei bune stări, căci atunci ajuns la îndeostulare, nu este lacom la câștigul altuia, nici invidios de-aprópele lui.

Este foarte greu a conduce și povățui un popor la fapte bune, jefire pentru interesele publice, când abia are pânea de toate dílele. Decí prima cerință care îndruméză țăranul ca să fie ascultător și primitor de sfaturi bune, este să i se deschidă teren de muncă și câștig. Omului flămând nu-i vorbi de cele ceresci și pămîntesci, ci dá-i pâne și lucru; după ce i s'a dat acestea, îl poți îndreptă cum voesci.

Industria casnică este temelia puternică pe care se poate clădi îndeostularea și fericirea poporului. În părțile Transilvaniei, unde se menține acéstă industrie, poporul este în bună stare și este foarte ușor a-l sfătui și a-l face să îmbrățișeze și alte industrii.

Din toate cele pînă aci, se vede importanța industriei casnice, isvorul de câștig ce se poate obține pentru țăran, mijlocul de a lăți moralitatea. În fața acestor doveđi, cei chemați ar îndeplini o faptă patriotică, punendu-se la muncă, arătând prin faptă ce dobîndă resultă pentru familie lucrându-și pînza din inul și cânepa cultivată pe propria moșie. Acesta este terenul cel mai propriu a sporí noua resursă în economia națională și a duce țăranul la bună stare.

I. Costin.

BEȚIA LA SATE

S'a scris mult în prețioasa revistă «Albina,» asemenea prin alte reviste și jurnale, despre vițiul beției și efectele ei grozave.

Acéstă importantă chestiune s'a tratat prin diferite articole de către diferite persóne, demonstrându-se pînă la evidență tristele consecinți ale beției, care a ajuns în multe sate, o adevărată nenorocire socială!

S'a făcut și se face neconținut propagandă atât prin scris, predici și conferințe de către învățători și preoți, pentru combaterea acestui vițiu; putem afirmă cu siguranță însă, că lucrurile stau tot ca și în trecut!

Cuvintele noastre, de și ascultate, nu au influențat asupra

acelora ce sînt deprinși cu consumarea rachiului, ei nu s'au abătut de loc de la dieta lor ci pôte cu mai mult gust îl cinstesc astăzi!

Incepusem a ne bucurà pușin anul trecut, cã cãrciumile au fost pentr'un moment mai pușin frecventate; cauza a fost nu efectul propovêduirilor nôstre, ci lipsa sãtênului; imposibilitatea de a-și face chefuri!

Astăzi încã — dacã observãm cãrciumile de prin sate — mai ales în acelea din susul Moldovei, unde locuitorii lor sînt pasionați pentru beție, putem vedé cu mãhnire cã ele încep a-și relua aspectul lor din trecut! Duminica și sêrbãtorile, aceste localuri sînt ticsite de bãrbați și ce e mai trist încã, de femei, care-și pierd sãnãtatea, punga, ba chiar și cinstea!.. Cãrciumile la sate sînt nisce localuri de condamnat! Aci numai și sub influența rachiului se comit cele mai multe fapte condamnabile! Ele sînt sorgintea celor mai multe imoralitãți!..

Lunea — care ar trebui sã fie di de lucru pentru fie-care sãtean — cãrciumile încã sînt pline; femeile spre a dovedi lumii cã într'adevêr sînt bune mume și muncitóre, staũ tótã ziua în aceste cuiburi de infecțiune: unele cu copiii lor în brațe chinuind aceste ființi inocente; altele, de mãrturie și spre rușinea lor, cu furcile în brãu, cãnd peste pușin timp, o rãtãcesc prin colțurile și sub mesele cãrciumei!..

De cãte ori eu invêțator, eșind cu copiii din bisericã, unde de multe ori gãsiam 2 — 3 femei și cãte-vã babe, trecênd pe lingã cãrciumã, nu vedeam cãrd de ómeni, stãnd pe prispele ei?!.. Mai aveau încã îndrãsnela de a mē saluta! Cuprins de amãrãciune și ciudã, vedênd efectele predicilor și conterințelor mele, cari de alt-fel erau ascultate cu multã smerenie, îi întãmpinam în schimb, ca mulțumitã, cu cuvintele: «Sã vê fie rușine! În loc ca ađi sã fiți în bisericã, rezemați pãrețu cãrciumilor!» Tãceau și ei înghițind noduri și uitãndu-se chiorș la mine, așteptaũ cu nerãbdare sã li se deschide... porțile raiului!..

Iatã-te tu, luminãtor al poporului, devenit dușmanul conșãtenilor tãi, pentru-cã lupți a-ı desvêțã de rêul ce au deprins!

De cãte ori, tu invêțator rural, nu te descurajezi, și prinđi pentr'un moment ciudã pe sãteni, vedênd cã tu cauți a-ı

lumină, îi înveți spre binele lor și vorbele tale nu sint ascultate?!

De câte ori tu, discipol al luminei, nu te-ai cufundat în gânduri triste, hotărându-te a nu te mai prezenta nici odată în mijlocul sătenilor tăi și a nu le mai vorbi nimic?! Ai revenit însă în urmă, dicându-ți: «Nu trebuie pierdut curajul; ci să luptăm atât cât forțele ne vor permite.»

O judecată sigură ți-a rămas în minte: Țăranul nostru, când e vorba de rachiū, nu-l poți opri numai prin sfaturi! Trebuie alte mijloce.

George N. Băncescu

Dirig. școl. din com. Todireni, Botoșani.

Din poveștile lui Moș-Neagu

EPURELE DE CÂMP

Sată, dragii moșului, prinseiū un epuraș. Am să vi-l dăruiesc ca să vă jucați cu el. Să băgați însă de sēmă să nu fie slobod să pornescă pe pōrtă, căci, cum s'o vedē afară, o sbughesce la cāmp.

— Dar o să-l îngrijim bine, o să-ī dăm de māncare...

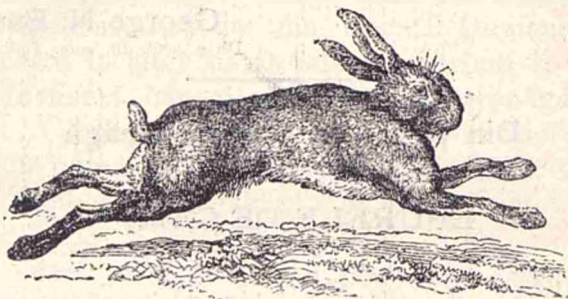
— Degeaba, feții mei! Chiar de mititel, de cum se nasce, să-l ieī, și tot nu-l poți face domestic. E adevērat că e fōrte blānd, se lasă să-l māngāi, se deprinde chiar cu unele învățături. S'aū vedut epurī învățați să bată toba cu labele din nainte. Dar, când o putē, tot fuge la cāmp. Ii place libertatea, și pace bună!

Epurașul stă lingă mă-sa vre-o 20 de zile; apoi plēcă singur de-și caută hrană. Intr'un an se isprăvesce creșterea lui pe deplin; dar viața îi este scurtă: cel mult șapte, opt ani o duce, dacă îi dă răgaz vīnătorul și nu-l prăpădesce cu cāinele și cu glonțul.

Sērmanul animal! Tare mī-e milă când îl vedē împușcat; dar nu dic ba... imī place să-l vedē, co-lea, gătit cu mășline.

Ei trăesc tot-d'a-una mai mulți la un loc. Diua stau ascunși și dorm; iar noptea es de-și caută mâncare: iarbă, rădăcină, foi și chiar coji de copac. Dorm cu ochii deschiși; de aceea se țice de unii omeni cari se deșteptă lesne din somn că dorm epuresce.

De apărat n'au cu ce să se apere. Multe animale mici, mici de tot, cum e bunăoră albina, nu le pôte prinde sau stăpâni omul de cât cu greutate. Epu-

Epure de câmp.

rele, de și este mărișor, cum îl vedeți, e lipsit de orî-ce fel de armă: n'are cörne, n'are dinți, n'are unghii. Scăparea lui, când se vede atacat, este fuga.

Intr'atâta i-a dat și lui firea öre-care superioritate, căci alérgă așa de iute în cât adesea scapă. Alérgă mai bine la deal de cât la vale, căci picioarele din nainte sînt mai scurte și cele din napoi mai lungi.

Voii, copii, cunösceti epurile din o sumă de fabule. Peste tot este arătat ca fricos. Așa și este într'adevăr. Când stau orî se jöcă mai mulți la un loc, e destul să audă că se mișcă o frunză și o rup toți la fugă și fie-care pe alt drum. Bine a spus un fabulist când a țis despre el:

Un vînt, o umbră, un nimic de teamă-l fac să 'nghete...

Moș-Neagu.

Revista noastră ne fiind oficială, rugăm pe tôte autoritățile să pue mărei pe plicurile ce ne trimit, de öre ce direcția poștelor ne înceară cu porto și noi refusăm primirea orî-cărei corespondențe cu taxă de plată.

Aceeași rugăminte o facem tuturor abonaților cari ne scriu.

Cronica Săptămânii.

— P. S. Episcop al Eparchiei Huşilor, Silvestru Bălănescu, a încetat din viaţă în Bucuresci Prin mărtaşa sa pierdem pe unul din înalţii prelaţi, care nu puţin a contribuit pentru ridicarea bisericeii noastre naţionale. Pentru scrierile sale morale şi religioase, pentru faptele sale creştinesci, pentru necurmata sa stăruinţă pentru ridicarea bisericeii, episcopul Silvestru va avea un loc de frunte între figurile mari ale bisericeii noastre naţionale. La înmormintarea înaltului prelat s'au ţinut cuvintări de către d-nii Erbicénu, profesor la Facultatea de Teologie, P. Garbovicénu, profesor la seminar, şi de studentul în teologie B. Stănescu, cari au arătat meritele defunctului.

— Cu girarea Episcopiei de Huşi a fost însărcinat S. S. arhierul Calistrat Bârlădénul.

— La Academia de musică şi artă dramatică (str. Vestei No. 15 Bucuresci), s'a înfiinţat şi un curs gratuit de Musică orientală (bisericescă) pentru preoţi, cântăreţi şi seminarisţi.

Pentru predarea acestui curs, a fost numit Prea Cucernicul Econom Stavrofor Const. I. Popescu, doctor în teologie.

Inscrierile se fac chiar de acum şi vor urma până la finele lui Noembre, când va începe cursul.

— Examenul pentru obţinerea titlului definitiv de către instituţii şi institutóarele din ţară se va ţine la 1 Februarie.

— După noua organizaţiune a serviciului de inspecţiune al şcolólor, se vor da câte două judeţe în sarcina unui revisor. Acolo unde judeţele sunt mici, iar numărul şcolólor mai restrins, vor căde şi câte trei judeţe.

— Conform art. 23 din convenţia regulării conflictelor internaţionale, s'au numit de către guvernul român în comisiunea de arbitragiu internaţional, care se va ţine la Haga, d-nii: I. Kalinderu, administratorul domeniilor Corónei, d-l Teodor Rosetti, fost ministru şi senator, d-l Eugeniú Stătescu, fost ministru de justiţie, şi d-l I. Lahovary, fost ministru de externe.

D-l Papiniú, ministrul ţărei la Haga, a fost însărcinat de ministrul de externe să aducă la cunoşcinţa guvernului olandez aceste numiri.

— Cu începere de la 1 Decembre se vor da câte 30 zile libere soldaţilor din toate armele.

Congediile se vor da pe serii de câte 100 soldaţi de fie-care regiment.

— Direcţiunea serviciului maritim a luat dispoziţiunea ca toţi lucrătorii străini din arsenalul marinei, să fie înlocuiţi treptat cu lucrători români.

— La Palatul de la Cotroceni, al A. Sale Regale Principele Ferdinand, s'au întrunit sub preşedenţia A. S R. Principeasa Maria, dóm-

nele membre ale Societății Principesa Maria. A. S. R. Principesa Maria a bine-voit a propune să se dea o reprezentație pentru sporirea fondului Societății, la circul regal, sub patronagiul A.A. L.L. principii Carol și Elisabeta. Se scie că Soc. Principesa Maria, are scopuri filantropice.

— Dilele trecute o sondă de petrol din comuna Gura Ocniței, jud. Dâmbovița, a produs erupție.

Țiteiul țîșnesce din această sondă pînă la 30 metri înălțime; sonda s'a astupat cu nisip, dar îndată ce a fost destupată, țîșnirea țiteiului a reînceput.

— In județul Vlașca s'a înființat o societate a preoților și învățătorilor, cu scop de a lupta contra alcoolismului. Ii urăm deplină reușită în ajungerea scopului sfînt, ce urmăresce.

— Se pare că venirea în Europa a președintelui Transvaalului nu a fost încoronată de reușită, în ce privește pe regi și împărații diferitelor state. Cât de căldurosă a fost și este primirea tuturor pentru căpetenia micului dar valorosului popor boer, și cât de mic a fost rezultatul căpătat! Acum bătrânul Krueger se află la Haga. Se spune că regina Wilhelmina a Olandei a declarat că în aceste momente e cu neputință orî-ce mijlocire pentru Transvaal. Cine scie însă ce va aduce ȗiua de mîne!

POȘTA REDACȚIEI.

D-l I. Crăciunescu, Craiova.—Ca rezultat al cărței postale, ce ne-ați adresat pentru d-l M. Popovici sau N. O. Popovici-Lupa, în chestia înființării unei uscători de fructe, acest din urmă domn, v'a trimis broșura «Industrializarea fructelor,» care conține deslușirile trebuitoare pentru a pute clădi o uscătorie după tipul bosniac. Dr. Popovici-Lupa v'a scris, că ve dă cu plăcere și alte lămuriri dacă aveți nevoie de ele.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-luî D. Petrița, Vălenii Roman.—Abonamentul d-v. pe anul al IV-lea e achitat cu chitanța 18 120, căutați-o în cartea ce v'am trimis.

D-luî Gh. Todirița, Buhociu, Bacău.—Pe anul al IV-lea d-v. sînteți achitat cu chitanța 224, C. Arghire cu chitanța 225, Melic Avram cu No 226, și Ion cel Mare cu chitanța 227; tôte chitanțele s'aũ trimis lui I. cel Mare în colecție, să le caute și să vi le dea.

Păr. V. Ghindoc, Băltanele. Am primit. Pe Sf. V. v'am achitat pe anul al III-lea cu chit. 18.373, descurcați-ve Sf. V. cu d-l Bunghețianu; lui St. C. Marin, i-am scos chitanța 352 pe anul al VI-lea și lui M. Popescu chitanța 353 tot pe anul al IV-lea.

A V I S

Rugăm pe d-nii abonați să bine-voiască a grăbi achitarea abonamentelor pe anul al IV-lea, început deȗă de la 1 Octombre trecut, pentru a nu li se **suspenda** trimiterea.

MICA PUBLICITATE

Cu 5 bani cuvintul, iar pentru anunțurile cu un număr mai mare de cuvinte, de la 50 în sus, prețul pentru fie-care cuvint este numai de 4 bani.

Textul pentru pregătirea lecțiilor, de Eugen Tisescu învățător, elegant lucrat.

Pentru institutori. . . . lei 3,50
» învăț. pe cursuri. » 3,50

Adresați comanda însoțită de cost, plus 50 bani porto, domnului Eugen Tisescu, Bacău.

GRĂDINA PREOTUL ILIE, Biserica Cotroceni, București. — Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbusti, Plante urcătoare, Brași, Pini austriaci, Thuia și altele. Stupi, Trandafiri, etc.

BAŢCA ROMÂNIEI

Capital social de 25.000.000 fr. înmă partit în 50.000 acțiuni de 500 fr. din cari 150 fr. vârsați.

Comitetul central:

	la Londra
Lachlan Mackintosh Rate,	
Esquire	»
G. I. Goschen	»
Viscount Duncannon	»
Hon. H. A. Larvrence	»
M. Adolphe Vernes	à Paris
M. Charles Mallet	»

Director general la București,
M. Dimitrie de Frank.

Director: M. C. A. Stolz.
» ajutor: M. E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalindera, Principele Demetru Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social

Piața sf. Gheorghe, București
Sucursala la Brăila, Agenția la Londra.

A apărut: Teatru Popular de Th. Speranță.

De necas. 0,50
Ce face dracu 0,50
Ce face beția 0,50
Câte trele se expediază franco contra Lei 1,50 în mărci postale, trimise Librăriei Leon Alcalay la București.

Ministerul lucrărilor publice a pus în vânzare la librăriile Sococ, Alcalay și Müller (pasagiul Român) următoarele publicațiuni cu prețurile însemnate în dreptul fie-căreia:

Expunerea situației Ministerului de lucrări publice la finele anului 1897, două volume à lei 18,75

Harta murală a drumurilor țării (în 4 foi) lei 12,50

Les routes cu Roumanie, un volum lei 2,50

Harta drumurilor țării împărțită pe județe. 0,50

„NAȚIONALĂ”

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI

Capital în acțiuni întreg vârsat în aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă compuse din prime și daune » 3.955.688.76

Idem format din capital și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Baicollanu.

Dir. general E. Grünwald.

„**Naționala**” asigură contra incendiului, a *grindinei*, contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sînt primite în toate combinațiunile obicinuite ca: *cas de mîrte*, *supraviețuire*, *zestre și rentă*. Sediul social în palatul Societății din str. Dîmnei No. 12, București. Reprezentanță generală în București, str. Smîrdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

Societatea de Basalt Artificial și de Ceramică de la Cotroceni.

Capital social Lei 2.500.000 deplin vârsat
Sobe de porțelan albe și colorate

Reprezentanța generală pentru totă țara

ZWAIFEL & Co {Bucur. Calea Moșilor No. 81.
Iași, str. Mitropoliei No. 2.
Galati, str. Egalității No. 48.

A apărut cunoscutul și elegantul:

Calendar al Minervei

Pe anul 1901

Acest calendar e o adevărată lucrare artistică de o valoare neprețuită la noi în țară.

Voluminos, bogat în cuprins, variat în ilustrații și suplimente artistice, elegant în exterior, el se prezintă în fie-care an și **MAI CU SEAMĂ ÎN ANUL ACESTA**, fără pereche și fără concurență pe acest teren.

Prețul 1 leu.

Cel mai mare și cel mai vast magazin din Țară și singurul care vinde efțin

LA TOATE SEZOANELE

București, Calea Victoriei 27, lângă Poliția Capitalei.

Ghete pentru bărbați

De vax cu elastic, 12,95, 11,95, 10,95

» » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95

» » cu șirete, 13,95, 12,95, 11,95

Ghete de lack pentru salon cu elastic și șirete, 12,95, 11,95

de lack întregi, 14,95, 13,95

» » facon Klappe, 15,95

» » pentru d-niiofiț, 14,95, 13,95

» » cu nasturi, 15,95, 14,95

» glace vax cu nasturi, 15,95, 14,95

» chev. cu elastic, 15,95, 14,95, 13,95

» » nasturi, 16,95

Ghete color. simple, 13,95, 12,95

» » beseturi, 14,95, 13,95

» » șirete, 14,95, 13,95, 12,95

» » nasturi, 14,95, 13,95

» » piele rus. 15,95, 14,95

Pantofi pentru bărbați

De gems, 10,95, 9,95, 8,95

chevreaux american, 9,95

» » franțuzesc, 12,95

» color. 11,95, 10,95, 9,95, 8,95

» piele rusescă, 12,95, 11,95

Ghete pentru dame

De gems, 9,95, 8,95, 7,95

» chevreaux, 13,95, 12,95, 11,95, 10,95

» » ext. fine, 15,95, 14,95, 13,95, 12,95

» » High-Liffe, 16,95

» color. 12,95, 11,95, 10,95

» » High-Liffe, 15,95, 14,95

» » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95

Pantofi pentru dame

Colori și negre, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95, 5,95, 4,95.

Ghete pentru băeți, fete și copii

Pentru băeți, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95

» fete 6,95, 5,95, 4,95

» copii 5,95, 4,95, 3,95, 2,95

Nu mai la toate sezoanele se poate găsi încălțăminte bună și cu prețuri fabuloase de efține.

Magasinul la toate Sezoanele lângă Poliția. București, Calea Victoriei 27, București.

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avea scădemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.